

Een prins en een Engelse prinses

Willem en Maria

LANG GELEDEN ZOCHTEN prins Frederik Hendrik en prinses Amalia een vrouw voor hun zoon. Prins Willem was al bijna veertien en het was tijd om aan trouwen te denken. Andere landen hadden vaak een koning en een koningin. Nederland niet, ons land was een republiek met een regering. Het waren de rijke kooplieden die samen de regering vormden. Maar ook al was er geen koning, prinsen waren er genoeg. Willem, Maurits, Frederik Hendrik – ze waren allemaal prinsen van Oranje. Meestal was zo'n prins wel de leider van het leger, maar verder had hij niet zoveel te vertellen. Prins Frederik Hendrik en zijn vrouw Amalia wilden graag dat hun zoon Willem zou trouwen met een belangrijke prinses. Nu woonde er in Engeland een koning die een dochttertje had. Dat prinsesje heette Maria. Ze was negen jaar. Willems ouders stuurden een boodschapper naar Engeland om met de Engelse koning te praten. Na een paar weken kwam de boodschapper terug. Hij keek somber. 'Wat zei koning Charles?' vroeg de prins ongeduldig. 'Hij zei dat er al een afspraak is gemaakt met de koning van Spanje. Maria zal met een Spaanse prins trouwen.'

'Wat?' riep Frederik Hendrik. 'Hoe durft de koning van Engeland mij zo te beledigen? Ga terug en zorg dat de koning van mening verandert.'

Het duurde opnieuw een paar weken voor de boodschapper weer voor de paleisdeur stond. Deze keer keek hij vrolijk.

'En?' vroeg Frederik Hendrik. 'Wat zei koning Charles nu?'

'We zijn het eens geworden,' zei de boodschapper.

'U moet wel veel geld betalen. En u moet beloven dat u de Engelse koning zult helpen als hij problemen krijgt.'

'Wat voor problemen?'

'Als er oorlog komt,' zei de boodschapper, 'moet u uw leger sturen.'

'Dat is geen probleem,' zei Frederik Hendrik. 'Dat heb ik er graag voor over.'

'Hier heb ik nog een cadeautje van koning Charles voor Willem,' zei de boodschapper. Willem maakte het pakje voorzichtig open. Het was een schilderijtje van een meisje met krullend haar en vriendelijke ogen. 'Ze is wel erg jong,' zei Willem. 'Maar ze ziet er leuk uit.'

En zo werden de zaken geregeld.

Willem vertrok met zijn ouders naar Engeland en trouwde met Maria. Willem was een beetje teleur-

gesteld. 'Ze is lang niet zo mooi als op het schilderij,' zei hij.

'Je hoeft haar niet mooi te vinden,' zei Willems vader. 'Je trouwt met haar omdat ze een prinses is.'

Willem en Maria kregen prachtige kleren aan. Een schilder maakte een portret van de twee kinderen. De bruiloft werd gevierd in de grootste kerk van Londen.

Toen het bedtijd was, kreeg Maria een nieuwe nachtopon aan. Het was een prachtig ding, maar er was wel iets vreemds mee. De ouders van Maria hadden de slaapjurk aan de onderkant laten dichtnaaien. Maria's moeder gaf Willem een gouden schaar.

'Als je Maria's nachtopon hebt opengeknipt, horen jullie echt bij elkaar,' zei ze. Met rode wangen deed Willem wat er van hem werd gevraagd. Daarna kroop hij snel in zijn eigen hemelbed in de logeerkamer.

Na de bruiloft vertrokken Willem en zijn ouders weer naar huis.

Maria bleef in Engeland. Dat hadden de ouders van Willem en Maria zo afgesproken.

Twee jaar later kwam Maria naar Nederland. Ze was nu groot genoeg om voortaan bij Willem in het paleis te wonen. Erg gelukkig was ze niet in Den Haag. Ze miste haar ouders en ze voelde zich veel te deftig voor het eenvoudige Haagse paleis. Het

allerergst vond ze dat Willem haar weinig aandacht gaf. Willem hield van jagen, paardrijden, kaatsen en toneelspelen. Maar dat deed hij met zijn vrienden, nooit met haar.

Maria maakte bijna elke dag ruzie met Willems moeder. Dan schreeuwde ze: 'Ik ben de dochter van een koning. Ik luister niet naar een Hollandse nepprinses.'

En dan zei Amalia: 'Je doet maar gewoon wat ik zeg. Je hoeft heus niet te denken dat je belangrijker bent omdat je vader een koning is. Verwend kind dat je bent.'

Toen Maria negentien jaar was, werd haar buik dikker en dikker. Ze was in verwachting. Maar vlak voor de baby werd geboren, werd Willem ziek en hij stierf. Acht dagen later werd zijn zoon geboren. Maria noemde hem Willem, naar zijn vader. Omdat hij de derde Willem in de familie was, noemde iedereen hem Willem III.

Willem groeide op als een vrolijk ventje. Maar zijn moeder Maria had het nog altijd niet naar haar zin in Nederland. Toen Willem tien jaar was, zei ze tegen hem: 'Ik ga terug naar Engeland.'

'En ik dan?' vroeg de kleine Willem.

'Jij hoort hier,' zei Maria. 'De regering zorgt wel voor je.'

Willem bleef alleen achter in het grote paleis. Oma Amalia en de regering zorgden goed voor hem. Maar Willem zelf had liever een vader, een moeder en broertjes en zusjes gehad.

En zo... is het echt gebeurd.